

38. luento: Tärkeintä on Kristuksen tunteminen

Rukous/tervetuloa

”Yhä runsaampana tulkoon osaksenne armo ja rauha, jonka Jumalan ja meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen tunteminen antaa” (2. Piet. 1:2 KR92).

Pelastus

Ihmisen iankaikkinen pelastus ja -elämä määräytyvät sen mukaan tunnemme Vapahtajamme ja hänen pelastustekonsa ristillä, hänen kuolemansa ja ylösnousemisensa kuolleista. Ilman tätä kaikki ponnistelu taivaan saavuttamiseksi ovat turhia.

Jo profeetta Jesaja kuulutti: *”Sielunsa vaivan tähden hän saa nähdä sen ja tulee ravituksi. Tuntemuksensa kautta hän, minun vanhurskas palvelijani, vanhurskauttavat monet, säilyttäen päällensä heidän pahat tekonsa” (Jes. 53:11).* Jeesuksesta siinä puhutaan.

Tässä käännös ei ole kovin selkeä. Parempi käännös on: *”Hänen tuntemisensa kautta minun vanhurskas palvelijani vanhurskauttaa monet”.* Kyse ei ole siis jostakin kokemuksesta, tuntemuksesta. Kyse on Hengen antamin silmin katsomisesta uskon alkajaan täyttäjään, Jeesukseen Kristukseen.

Kun Jesaja puhuu tulevasta onnen ajasta, jossa vanhurskaus asuu, jossa synti ei hallitse, eli Tuhatvuotisen valtakunnan ajasta, hän kirjoittaa: *”Kukaan ei tee pahaa, ei tuota turmiota minun pyhällä vuorellani, sillä maa on täynnä Herran tuntemusta niin kuin meri on vettä tulvillaan” (Jes. 11:9).* Silloin Herran tunteminen on kaikkien omaisuutta. Myös Jeremia kertoo tuosta ajasta: *”Silloin ei enää toinen opeta toistansa eikä veli veljeänsä sanoen: 'Tuntekaa Herra.' Sillä he kaikki tuntevat minut, pienimmästä suurimpaan, sanoo Herra; sillä minä annan anteeksi heidän rikoksensa enkä enää muista heidän syntejensä.” (Jer. 31:34).* Se on ihanaa onnen aikaa. Mutta vielä ei ole tämä aika. Nyt tulee etsiä Kristuksen ystävyyttä.

Jeesuksen tunteminen on siis välttämätöntä pelastuvalle sielulle. Apostoli Paavali oli niin kiintynyt Kristukseen ja hänen tuntemisensa julistamiseen, ettei hän halunnut puhua eikä kuulla mistään muusta. Hän sanookin: *”Mutta pois se minusta, että minä muusta kerskaisin kuin meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen rististä, jonka kautta maailma on ristiinnaulittu minulle, ja minä maailmalle!” (Gal. 6:14).*

Vielä hän kirjoittaa: *”Niinpä, kun minä tulin teidän tyköenne, veljet, en tullut puheen tai viisauden loistolla teille Jumalan todistusta julistamaan. Sillä minä olin päättänyt olla teidän tykönänne tuntematta mitään muuta paitsi Jeesuksen Kristuksen, ja hänet ristiinnaulittuna.” (1. Kor. 2:2).* Tällaiseen Kristukseen hän oli sitoutunut. Häntä Paavali palvoi ja tahtoi että jokainen tulisi hänet tuntemaan sellaisena kuin hän on. Kun haluamme tuntea Kristusta, on syytä hankkiutua Paavalin opetettavaksi, sillä Paavali oli Kristuksen opettama hänen omien sanojensakin mukaan. Hän sanoo: *”olette kaikesti kuulleet siitä Jumalan armon taloudenhoidosta, mikä on minulle teitä varten annettu, että näet tämä salaisuus on ilmestyksen kautta tehty minulle tietäväksi, niin kuin olen siitä edellä lyhy-*

esti kirjoittanut; josta te sitä lukiessanne voitte huomata, kuinka perehtynyt minä olen Kristuksen salaisuuteen,” (Ef. 3:2-4).

Kirjoittaessaan filippiiläisille hän sanoo uuden käännöksen mukaan:

”Tärkeintä on Kristuksen tunteminen

Veljeni, iloitkaa siis Herrassa! Minä en kyllästy kirjoittamaan teille yhä uudestaan samoista asioista, ja sittenhän teillä on tarkka tieto.

Varokaa noita koiria, noita kelvottomia työntekijöitä, noita pilalle leikattuja! Todellisia ympärileikattuja olemme me, jotka palvelemme Jumalaa Hengen ohjaamina, ylpeilemme Kristuksesta Jeesuksesta emmekä luota mihinkään omaamme. Olisi minulla aihetta kyllä siihenkin, minä jos kukaan voisin luottaa siihen mitä minulla on ollut. Minut on kahdeksantena päivänä ympärileikattu, olen syntyperäinen israelilainen, Benjaminin heimoa, heprealainen heprealaisista vanhemmista. Lain noudattajana olin fariseus, intoni ja kiivauteni osoitin vainoamalla seurakuntaa, lakiin perustuva vanhurskauteni oli moitteeton.*

”Mutta kaiken tämän, mikä oli minulle voittoa, olen Kristuksen tähden lukenut tappioksi. Pidän todella sitä kaikkea pelkkänä tappiona, sillä Herrani Kristuksen Jeesuksen tunteminen on minulle arvokkaampaa kuin mikään muu. Hänen tähtensä olen menettänyt kaiken, olen heittänyt kaiken roskana pois, jotta voitaisin omakseni Kristuksen ja jotta kävisi ilmi, että kuulun hänelle. Näin minulla ei enää ole mitään omaa, lain noudattamiseen perustuvaa vanhurskautta, vaan se vanhurskaus, jonka perustana on usko Kristukseen ja jonka Jumala antaa sille, joka uskoo. Minä tahdon tuntea Kristuksen ja hänen ylösnousemisensa voiman ja tulla hänen kaltaiseksi osallistumalla hänen kärsimyksiinsä ja kuolemaansa. Ehkä silloin saan myös nousta kuolleista.” (Fil. 3:1–11).

Kaikki muu tässä maailmassa Kristuksen tuntemisen rinnalla oli nyt Paavalille pelkkää tappiota. Kaiken muun hän oli hylännyt turhana.

Mutta monia aikammekin opettajia olisi syytä sanoa Paavalin tavoin koiriksi. He eivät koskaan pääse opetuksissaan niin pitkälle, että puhuisivat Kristuksen tuntemisen välttämättömyydestä. Kyllä he paljon pauhaavat kasteesta ja ehtoollisesta ja monesta muusta ulkonaisesta jumalanpalveluksesta, jotka ovat toki tärkeitä, mutta ytimeistä he eivät puhu. Kristuksen Jeesuksen tuntemisesta – nuo aikamme koirat – eivät virka mitään. Tarinoitten kertomisessa he ovat suorastaan huippua.

Todelliseen puhdistukseen, joka on myös sisäistä, tarvitaan enemmän kuin ulkonaiset toimitukset. Sisäiseen puhdistukseen tarvitaan aina usko, sillä on kirjoitettu: *”Ja Jumala, sydänten tuntija, todisti heidän puolestansa, antaen heille Pyhän Hengen samoin kuin meillekin, eikä tehnyt mitään erotusta meidän ja heidän kesken, sillä hän puhdisti heidän sydämensä uskolla.” (Ap. t. 15:8,9).*

Puhdassydämisyys erottaa Herran ystävät niistä, jotka puhuvat vain ulkoisesta jumalanpalveluksesta, koska sisäinen uskonystävyyys Herran kanssa näyttää olevan heille kovin vierasta.

Paavali oli Kristuksen oppilas. Hän halusi puhua vain Herrastaan. Hän opetti, että Kristuksen tunteminen on lain loppu, vanhurskaudeksi sille joka uskoo. Paavali oli täysin nääntynyt, suorastaan kuollut hengellisesti, yrittäessään täyttää lain kirjainta. Se kaikki tappoi hänet. Mutta nyt, uudessa tilassaan, hän näki kaiken laista saatavan vanhurskauden pelkkänä tappiona. Hän hylkäsi sen täysin turhana. Nyt hän vaelsi Kristuksessa ja noudatti Hengen lakia. Vanha kirjaimen kristillisyyks oli saanut jäädä taakse. Samalla oli mennyt lainomainen viisastelu ja hän halusi saarnata Kristuksessa ristin hulluutta. Hän kirjoittaa: *”Mikä maailmassa on hulluutta, sen Jumala valitsi saattaakseen viisaat häpeään” (1. Kor. 1:27).* Sitten hän sanoo: *”Sillä meidän kerskauksemme on tämä: meidän oman tuntomme todistus siitä, että me maailmassa ja varsinkin teidän luonanne olemme vaeltaneet Jumalan pyhydessä ja puhtaudessa, emme lihallisessa viisaudessa, vaan Jumalan armossa.” (2. Kor.*

1:12). Näin voi vain puhua sellainen mies, joka on täysin Kristuksessa, täydellisesti Jumalan armossa. Hän oli hylännyt lihallisen viisauden, joka oli tunnusomaista ajan juutalaisille lainopettajille. Kolossalaiskirjeessä hän sanoo sellaisen viisauden olevan kyllä lihalle mieleen. ”Tällä kaikella tosin on viisauden maine itsevalitun jumalanpalveluksen ja nöyryyden vuoksi ja sen tähden, ettei se ruumista säästä; mutta se on ilman mitään arvoa, ja se tapahtuu lihan tyydyttämiseksi” (Kol. 2:23). Jeesus sanoo saman näin: ”Henki on se, joka eläväksi tekee; ei liha mitään hyödytä. Ne sanat, jotka minä olen teille puhunut, ovat henki ja ovat elämä” (Joh. 6:63).

Kristuksen tunteminen on hulluutta maailmalle. Sen sijaan meille jotka uskomme, Kristus on Jumalan viisaus. Kristuksen tunteminen ja hänessä vaeltaminen on Hengessä, Hengen johdatuksessa vaeltamista. Pinnallinen jumalisuus ei tiedä sellaisesta mitään.

Mitä muuta kaikkea Kristuksen tunteminen antaa?

Palaamme alkurukouksen toivotukseen:

”Yhä runsaampana tulkoon osaksenne armo ja rauha, jonka Jumalan ja meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen tunteminen antaa” (2. Piet. 1:2 KR92).

Kristuksen tunteminen vanhurskauttaa ja siirtää meidät kuolemasta elämään. Tämän lisäksi Kristuksessa oleva saa kokea yhä enenevää armoa ja rauhaa elämässään. Ne lisääntyvät, kun Kristuksen tunteminen lisääntyy. Paavali sanoo sen toisinkin: ”Sillä kaikki tapahtuu teidän tähtenne, että aina enenevä armo yhä useampien kautta saisi aikaan yhä runsaampaa kiitosta Jumalan kunniaksi.” (2. Kor. 4:15). Enenevä armo saa siis aikaan myös yhä runsaampaa kiitosta Jumalan kunniaksi. Näin tulee olla aidossa kristillisyydessä. Siellä kerskataan ja ylpeillään Herrasta. Siellä kaikuu myös runsaana raitis kiitos suurista Herran teoista.

Suomalaisen kristillisyyden klassinen esimerkki on Nilsiäläisen pienviljelijän, Paavo Ruotsalaisen, hengellinen etsintä. Se kertoo miehestä, joka etsi Kristuksen ystävyyttä. Seuraavassa on pieni katsaus siitä.

Vuonna 1799, pitkän kävelymatkan jälkeen, Paavo oli saapunut Jyväskylän lähellä asuvan viikateseppä Högmanin pajalle. Viesti sepän sielunhoidollisista kyvyistä oli kiirinyt hätääntyneen Paavonkin korviin. Tuon ajan papistosta ei ollut juurikaan auttajaksi, siksi matkasta avun lähteelle oli tullut pitkä. Paavolla itsellään oli ollut pitkä, vuosia kestänyt sisäinen ahdistus. Hän ajatteli, että tunnettu sielunhoitaja ja seppä voisi auttaa häntä. Pari viikkoa ja yli kahdensadan kilometrin matkan hän oli taivaltanut Nilsiästä tänne Jyväskylän seudulle. Nyt Paavo sai tilittää ahdistustaan pajan ovella sepälle. Hän kertoo: ”Olen 16 vuotta tehnyt työtä lain alla. Olen harjoittanut Jumalan sanaa löytääkseni sieltä levon ja rauhan sielulleni. Olen nähnyt sanasta, että Vapahtaja on lunastanut minutkin, mutta minä en saa armoa. Minun täytyy olla Jumalan vihan alla. Minä joudun helvettiin”.

Mitä Paavolta puuttui? Se oli enemmän kuin yleensä kerrotaan. Seppä tunsikin hyvin tämän taudin. Kuolleessa uskonnollisuudessa kaikki on väärinpäin ja kaikki puuttuu. Sen toki seppä tiesi. Mutta se puutos oli yleistä sielläkin, missä näennäisesti oltiin ”Hengessä”. Tuossa kristillisyyden muodossa armolahjat kyllä toimivat. Kielilläpuhumisen lahja oli käytössä erityisesti naisväellä. Paavokin oli ollut mukana tällaisissa hurmahenkien kokouksissa. Siellä vain olivat lahjat menneet edelle lahjan antajaa. Nyt seppä puhui Paavolle. Historiaan ovat jääneetkin Högmanin sanat: ”Yksi sinulta puuttuu ja sen mukana kaikki - Kristuksen sisällinen tunto.” Paavolta puuttui itse asiassa paljon enemmän. Tuo sepän toteamus ei ollut kaikki. Kuunneltuaan Paavo, seppä vei kiusatun miehen tupaan ja selitti Paavon ahdistuksen syyt. Hän avasi Kallis hunajan pisara – kirjasta erään kohdan, jota kävi lukemaan: ”Sinulla voi olla monta hyvää puolta, mutta kuitenkin voi puuttua yksi, joka voi

saada sinut menemään murheellisena pois Kristuksen luota. Et milloinkaan ole myynyt kaikkea, mitä sinulla on, et milloinkaan ole luopunut omasta vanhurskaudestasi.”

Tuo ”Yksi sinulta puuttuu...” ei ollut siis Paavon ainoa ongelma. Seppä ei siis sanonut, että kovan yrittämisen jälkeen tarvittiin vielä jokin lisä, joka sitten olisi jo kaikki mitä tarvittaisiin. Ei, pahinta oli se, että Paavo ei ollut osannut luopua omasta vanhurskaudestaan, jota oli kertynyt kuormaksi asti. Ja tätä kuormaa hän ei saanut riisutuksi päältään. Se oli kuluttanut hänet henkiiheveriin. Nyt hänen oli opittava tukeutumaan yksin Kristuksen vanhurskauteen. Se asia ei ollut aiemmin Paavolle auennut, vaan hänen oli pitänyt mennä Kristuksen luota pois niin kuin rikkaan nuorukaisen kerran. Siksi häneltä puuttui myös tuo tuiki tarpeellinen Kristuksen sisäinen tunteminen. Hän ei ollut tuota lahjaa Kristukselta saanut. Pelkkä pään tieto, aivousko, ei ollut antanut Paavolle sielunrauhaa. Tätä seppä opetti.

Näillä sanoilla oli Paavoon valtava vaikutus. Hän suorastaan hyppeli kuin villipeura ilosta. Taivas oli yhtäkkiä avautunut nääntyneelle sielulle. Paavosta oli tullut uusi luomus Kristuksessa.

Seppä selitti yhä tarkemmin Paavolle, kuinka syntinen tulee vanhurskaaksi yksin armosta, ilman lain tekoja. Oli mentävä Armahtajan luo kaikesta omasta riisuttuna. Sitä, joka näin tekee, ei heitetä ulos. Jeesus sanoo: ”*Kaikki, minkä Isä antaa minulle, tulee minun tyköni; ja sitä, joka minun tyköni tulee, minä en heitä ulos*” (Joh. 6:37).

Yhdellekään ihmiselle se ei ole helppoa. Vaikeaa on nähdä oma syvä ja pohjaton turmeltuneisuutensa. Ihminen ei aivan helposti myönnä, että hän on jumalaton sydämeltään. Jeesus on sanonut tässäkin asiassa totuuden. ”*Sillä sisästä, ihmisten sydäimestä, lähtevät pahat ajatukset, haureudet, varkaudet, murhat, aviorikokset, ahneus, häijyys, petollisuus, irstaus, pahansuonti, jumalanpilkka, ylpeys, mielettömyys. Kaikki tämä paha lähtee sisästä ulos ja saastuttaa ihmisen.*” (Mark. 7:21–23).

Sydämen alueella käydään kovimmat kamppailut. Ihmisen sisin on täysin saastainen. Ulkoinen jumalanpalvelus ei auta tähän tautiin. Jokaisen on tultava alastomaksi omasta itsestään ja jumalisuudestaan kelvatakseen Kristukselle. Harva uskaltaa seistä alastomana Herran edessä. Ei lankeemukseen joutuneilla Adamilla ja Eevallakaan ollut siihen rohkeutta. He lymysivät.

Yhtä vaikeaa kuin on seistä alastomana, kaikki oman vanhurskauden rievut päältä riisuttuna, ja näin olla Herran edessä, yhtä vaikeaa on ottaa vanhurskaudekseen yksin Jeesus Kristus.

Alastomuutemme peitoksi ei kelpaa muu kuin Kristuksen vanhurskaus. Kaikki muu pimittää Kristuksen. Emme näe häntä oikein viheliäisten omavanhurskaiden riepujemme läpi. Emme tunne häntä sellaisena kuin hän on. Odotamme usein hänen auttavan meitä paremmiksi. Ei hän sellaiseen suostu. Hän on tullut pelastamaan ihmisiä. Hän on Vapahtaja. Hänen nimensä on Jeesus. Hän ei ole pelkkä palokuntalainen sammuttamassa pieniä syyllisyyden liekkejämme. Hän ei ole tullut auttamaan meitä taivaaseen, koska autettavat ovat täysin pilalle menneitä. Näin ei meitä voi auttaa. Synnin ruumista ei voi auttaa eikä parantaa. Meitä, meidän sisintämme, ei voi mitenkään saada Herralle otolliseksi. Se osaa vain tehdä syntiä. Olemme auttamattomassa, parantumattomassa tilassa. Herralla ei ole turmeltuneelle luonnollemme muuta paikkaa kuin ristinpuu. Sen parempi, mitä pikimmin tajuamme tilamme. Mitä äkimmin sen näemme, sitä nopeammin alamme nähdä Kristuksen oikeassa valossa.

Jos Kristuksen näkeminen yksin pelastajamme katoaa silmistämme, emme kykene myöskään ylistämään ja kiittämään häntä. Sokeus estää sen.

Samoin kuin alkoivat Paavo Ruotsalaisen hengen silmät avautua ja hän alkoi ymmärtää armon salaisuutta, samoin tulee meidänkin nähdä Jeesus Kristus yksin Armon Herrana. Pelkkä Jeesuksen seuraaminen ja hänen opetuksiensa kuuleminen eivät vielä itsessään vanhurskautta ketään. Ainoas-

taan ja yksin Herran ristintyön tulee olla peruskalliomme ja turvakaupunkimme. Jeesuksen yksin tulee kelvata vanhurskaudeksemme. Hän on sanonut: ”*autuas on se, joka ei loukkaannu minuun*” (Luuk. 7:23). Hänen verensä yksin puhdistaa meidät kaikesta synnistä. Herra on syntisten ystävä. Kun näemme hänessä pelkkää armoa ja laupeutta syntisyydestämme huolimatta, olemme turvakalliolla. Sellainen ihminen, joka on riisuttu omista rievuista, on erityisesti hänen rakkautensa kohteena. ”*Kaikki me olimme kuin saastaiset, ja niin kuin tahrattu vaate oli kaikki meidän vanhurskaudemme. Ja kaikki me olemme lakastuneet kuin lehdet, ja pahat tekomme heittelevät meitä niin kuin tuuli.*” (Jes. 64:6). ”*Me vaelsimme kaikki eksyksissä niin kuin lampaat, kukin meistä poikkesi omalle tielleen. Mutta Herra heitti hänen päällensä kaikkien meidän syntivelkamme.*” (Jes. 53:6). Kun näemme tämän kaiken kirkastuneilla silmillämme, näemme ihanan Kristuksen, hänet, joka on täynnä armoa ja totuutta.

Aikamme ongelmat

Sama ongelma, joka oli Paavo Ruotsalaisella ennen kuin oikea kuva Kristuksesta näyttäytyi, on myös tämän ajan etsijöillä - uskovillakin. Ensinnäkin monet uupuneet uskovat raahautuvat erilaisista kokouksista toiseen ja yrittävät näytellä tosiuskovaa. Kuinka he uskaltaisivatkaan kertoa orjuuttajilleen totuuden, alastoman totuuden? Nuo kokousten orjuuttajat ja valheopettajat ovat julmia susia. He erottavat laumasta jos osoittaa heikkouden merkkejä. Siksi ahdistus vain lisääntyy – ja pelko kadotuksesta.

Toisaalla monet uudestisyntymättömät ihmiset näyttävät uskovaista vaikka uudestisyntyminen ja elämä Hengessä ovat täysin vieraita asioita. Moni on ryhtynyt suorastaan ammattinäyttelijäksi. Tällaisia ihmisiä on kirkon piiri pullollaan. Kaikkihan ovat eräiden opettajien mielestä tulleet kas-teessaan uskovaisiksi, joten ei tarvita enää muuta kuin runsaita kolehtirahoja ”Herran työhön” ja lähimmäisen rakastamista ynnä muuta kuluttavaa puuhastelua.

Ongelmarintama on laaja. Eksyttäjiä ja eksyneitä on kaikkialla.

Emme saa missään tapauksessa olla ns. ”Andersen-kristittyjä”. Eli emme saa rakentaa kristillisyyttämme satu-setien varaan. He kuuluvat omaan maailmaansa. Paavali-ystävä opastaa tässäkin asiassa: ”*Katsokaa, ettei kukaan saa teitä saaliikseen järkeisopilla ja tyhjällä petoksella, pitäytyen ihmisten perinnäissääntöihin ja maailman alkeisvoimiin eikä Kristukseen.*” (Kol. 2:8).

Usein satu-sedät pitävät vaarallisena Kristuksen omistamista. Silti Paavali heistä välittämättä muistuttaa meitä: ”*Niin kuin te siis olette omaksenne ottaneet Kristuksen Jeesuksen, Herran, niin vaeltakaa hänessä, juurtuneina häneen ja hänessä rakentuen ja uskossa vahvistuen, niin kuin teille on opetettu; ja olkoon teidän kiitoksenne ylitsevuotavainen.*” (Kol. 2:6,7).

Ja vielä: ”*Ei kukaan muu voi pelastaa kuin hän. Mitään muuta nimeä, joka meidät pelastaisi, ei ole ihmisille annettu koko taivaankannen alla.*” (Ap. t. 4:12 KR92).

Hän on meidän elämämme. ”*...Minä olen tie ja totuus ja elämä; ei kukaan tule Isän tykö muutoin kuin minun kauttani.*” (Joh. 14:6).

Hänestä on meidän olemisemme Sanan mukaan. ”*Mutta hänestä on teidän olemisenne Kristuksessa Jeesuksessa, joka on tullut meille viisaudeksi Jumalalta ja vanhurskaudeksi ja pyhitykseksi ja lunastukseksi, että kävisi, niin kuin kirjoitettu on: "Joka kerskaa, sen kerskauksena olkoon Herra."*” (1. Kor. 1:30,31).

Jo Sananlaskuissa sanotaan mm. Kristuksesta: ”*Minulla on neuvo ja neuvokkuus; minä olen ymmärrys, minulla on voima... Siis te, lapset, kuulkaa minua; autuaat ne, jotka noudattavat minun teitäni! Kuritusta kuulkaa, niin viisastutte; älkää sen antako mennä menojaan. Autuas se ihminen, joka minua kuulee, valvoo minun ovillani päivästä päivään, vartioitsee minun ovieni pieliä! Sillä joka minut löytää, löytää elämän ja saa Herran mielisuosion.*” (Sananl. 8:14,32–35).

Siinä vaiheessa kun viikatteita ei enää tarvittu, tai ne valmistettiin jo tehtaissa, viikateseppiä Jaakko Högmanin kaltaisia sielunhoitajia ei ole ollut erikoisimmin tarjolla. Toki muistomerkki Ruotsalaisen ja Högmanin tapaamisesta Jyväskylästä löytyy. Niitä aikamme ihmiset rustaavat menneille ajoille, mutta eivät kuuntele noiden aikojen opetuksia.

Aikamme ihminen kaipaa silti yksinkertaista totuuden sanaa Jumalan rajattomasta armosta syntiksi tulleita sieluja kohtaan. Halpaa ei Herran tarjoama armo silti ole. Se maksoi hänelle paljon. Halpa armo ei ole armoa. Se on valhetta. Niinpä jos taitamattomat opettajat viskelevät armoa kaikille kääntymättömillekin ihmisille kuin rakeita, sellainen sateenropina ei ruoki, vaan se johtaa väärään rauhaan ja luulouksoon.

Monenmoinen höyry-kristillisuus saa jalansijaa, koska langenneella kirkolla ei ole aina antaa oikeaa lääkettä tyhjiin astioihin. Jakajien kannut ovat tyhjiä. Tyhjästä onkin paha jakaa ja nyhjäistä. Kirkonherrojen tärkein tehtävä näyttää olevan innolla puolustaa jumalattomuutta ja kaikenlaista saastaisuutta. Mutta saastaisilla suilla ei tarjota puhtaita sanan jyväsiä. Ruoka on jo tarjotessa pilaantunutta. Ulostetta, etten sanoisi.

Kun vaihtoehtona harhautuneelle opetuksille totuudenpuhujat kirjoittelevat vaikkapa internetissä, niitä sivuja on alettu nimittää maailman toimesta vihasivustoiksi. Sellainen lienee siis tämäkin sivusto. Maailma vihaa totuutta ja Kristuksen tuntemista. Totuus on muuttunut valheeksi ja valhe totuudeksi.

Miksi eksytään niin pahoin? Vastaus on yksiselitteinen. Sana sanoo, mitä seuraa, kun häntä ei tunneta. ”*Ja niin kuin heille ei kelvannut pitää kiinni Jumalan tuntemisesta, niin Jumala hylkäsi heidät heidän kelvottoman mielensä valtaan, tekemään sopimattomia.*” ”Room. 1:28).

”*Haikarakin taivaalla tietää aikansa; metsäkyyhkyinen, pääskynen ja kurki pitävät vaarin tuloajastansa, mutta minun kansani ei tunne Herran oikeutta. Kuinka saatatte sanoa: 'Me olemme viisaita, ja meillä on Herran laki'? Totisesti! Katso, valheen työtä on tehnyt kirjanoppineiden valhekyinä. Viisaat saavat häpeän, kauhistuvat ja joutuvat kiinni. Katso, he ovat hyljänneet Herran sanan - mitä heillä on viisautta?’” (Jer. 8:7-9).*

”*He jännittävät valheeseen kielensä jousen, eivätkä käytä totuuteen valtaansa maassa; sillä he menevät pahuudesta pahuuteen, mutta minua he eivät tunne, sanoo Herra.*” (Jer. 9:3).

”*Heidän tekonsa eivät salli heidän kääntyä Jumalansa puoleen, sillä haureuden henki on heidän sisimmässängsä eivätkä he tunne Herraa.*” (Hoos. 5:4).

”*Jumala katsoo oikeaksi kostaa ahdistuksella niille, jotka teitä ahdistavat, ja antaa teille, joita ahdistetaan, levon yhdessä meidän kanssamme, kun Herra Jeesus ilmestyy taivaasta voimansa enkelien kanssa tulen liekissä ja kostaa niille, jotka eivät tunne Jumalaa eivätkä ole kuuliaisia meidän Herramme Jeesuksen evankeliumille.*” (2. Tess. 1:6-8).

On siis tärkeää tuntea Herran sana. On tärkeää tuntea Herra Jeesus Kristus. Se on tärkeintä. Muutoin pimeys valtaa sydämet. Seuraavassa on vielä useita raamatunkohtia tähän asiasisältöön liittyvänä. Niitä me jokainen tarvitsemme kasvaaksemme Kristuksen tuntemisessa. Joka kuulee, se tarkat koon.

”*Niinpä minä todella luen kaikki tappioksi tuon ylen kalliin, Kristuksen Jeesuksen, minun Herrani, tuntemisen rinnalla, sillä hänen tähtensä minä olen menettänyt kaikki ja pidän sen roskana - että voitaisin omakseni Kristuksen*” (Fil. 3:10).

”*Sillä jos teillä on nämä ja ne yhä enenevät, niin ne eivät salli teidän olla toimettomia eikä hedelmättömiä meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen tuntemisessa.*” (2. Piet. 1:8).

”*ja kasvakaat meidän Herramme ja Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen armossa ja tuntemisessa. Hänen olkoon kunnia sekä nyt että hamaan iankaikkisuuden päivään.*” (2. Piet. 3:18).

”*Ja Paavali asui omassa vuokra-asunnossaan kaksi täyttä vuotta ja otti vastaan kaikki, jotka hänen tykönsä tulivat; ja hän julisti Jumalan valtakuntaa ja opetti Herran Jeesuksen Kristuksen tuntemista kaikella rohkeudella, kenenkään estämättä.*” (Ap. t. 28:30,31).

”Mutta kiitos olkoon Jumalan, joka aina kuljettaa meitä voittosaatossa Kristuksessa ja meidän kauttamme joka paikassa tuo ilmi hänen tuntemisensa tuoksun!” (2. Kor. 2:14).

”Me hajotamme maahan järjen päätelmät ja jokaisen varustuksen, joka nostetaan Jumalan tuntemista vastaan, ja vangitsemme jokaisen ajatuksen kuuliaiseksi Kristukselle” (2. Kor. 10:5).

”en minäkään lakkaa kiittämästä teidän tähtenne, kun muistelen teitä rukouksissani, anoen, että meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen Jumala, kirkkauden Isä, antaisi teille viisauden ja ilmes-tyksen Hengen hänen tuntemisessaan.” (Ef. 1:17).

”Ja hän antoi muutamia apostoleiksi, toiset profeetoiksi, toiset evankelistoiksi, toiset paimeniksi ja opettajiksi, tehdäkseen pyhät täysin valmiiksi palveluksen työhön, Kristuksen ruumiin rakentami-seen, kunnes me kaikki pääsemme yhteyteen uskossa ja Jumalan Pojan tuntemisessa, täyteen mie-huuteen, Kristuksen täyteen täyden iän määrään,” (Ef. 4:11–13).

”Sen tähden emme mekään, siitä päivästä alkaen, jona sen kuulimme, ole lakanneet teidän edes-tänne rukoilemasta ja anomasta, että tulisitte täyteen hänen tahtonsa tuntemista kaikessa hengelli-ässä viisaudessa ja ymmärtämisessä, vaeltaaksenne Herran edessä arvollisesti, hänelle kaikessa otollisesti, kaikessa hyvässä työssä hedelmää kantaen ja kasvaen Jumalan tuntemisen kautta,” (Kol. 1:9,10).

”Poikani, jos sinä otat minun sanani varteen ja kätket mieleesi minun käskyni, niin että herkistät korvasi viisaudelle ja taivutat sydämesi taitoon - niin, jos kutsut ymmärrystä ja ääneesi huudat tai-toa, jos haet sitä kuin hopeata ja etsit sitä kuin aarretta, silloin pääset ymmärtämään Herran pelon ja löydät Jumalan tuntemisen.” (Sananl. 2:3-5).

Mikä sinua mahdollisesti estää tuntemasta Kristusta?

Voitko sinä kerskata ja ylpeillä Kristuksesta? Vai pitääkö sinun jotenkin selitellä omaa tilaasi? Jos selittelet, joku asia ei ole kunnossa. Joko välinpitämättömyys, tietämättömyys tai omavanhurskaus estää kerskauksen. Aikamme monen ihmisen ongelma on kuvattu tässä: *”he ovat ulkonaisesti hurs-kaita mutta kieltävät uskon voiman. Karta sellaisia!” (2. Tim. 3:5).*

Jeesus ei ollut yhtään lempeämpi moittiessaan aikalaisiaan: *”Samalla tavoin tekin olette hurskai-ta ulkonaisesti, ihmisten silmissä, mutta sisältä täynnä teeskentelyä ja vääryyttä.” (Matt. 23:28).* Näin ei saa olla meidän keskellämme.

Hengenenelämämme suurimpia ongelmia on omavanhurskaudemme ja tekopyhytemme. Eli saas-taisia oman vanhurskauden riepuja ei ole uskallettu heittää pois, kun on pelätty alastomuuden häpe-än näkyvän. Tosiasiassa vain Kristuksen vanhurskauden vaate peittää saastaisuutemme. *”Minä iloit-sen suuresti Herrassa, minun sieluni riemuitsee minun Jumalassani, sillä hän pukee minun ylteni autuuden vaatteet ja verhoaa minut vanhurskauden viittaani, yljän kaltaiseksi, joka kantaa juhla-päähinettä niin kuin pappi, ja morsiamen kaltaiseksi, joka on koruillansa kaunistettu.” (Jes. 61:10).*

”Ja hänen annettiin pukeutua liinavaatteeseen, hohtavaan ja puhtaaseen: se liina on pyhien van-hurskauden.” Ja hän sanoi minulle: ”Kirjoita: Autuaat ne, jotka ovat kutsutut Karitsan hääateria-alle!” Vielä hän sanoi minulle: ”Nämä sanat ovat totiset Jumalan sanat.”” (Ilm. 19:8,9).

Jos nämä vaatteet puuttuvat, käy kuin Jeesuksen esittämässä vertauksessa eräälle miehelle: *”Mut-ta kun kuningas meni katsomaan pöytävieraita, näki hän siellä miehen, joka ei ollut puettu häävaat-teisiin. Ja hän sanoi hänelle: 'Ystävänä, kuinka sinä olet tullut tänne sisälle, vaikka sinulla ei ole hää-vaatteita?' Mutta hän jäi sanattomaksi. Silloin kuningas sanoi palvelijoille: 'Sitokaa hänen jalkansa ja kätensä ja heittäkää hänet ulos pimeyteen.' Siellä on oleva itku ja hammasten kiristys.” (Matt. 22:11–13).*

Meidän on juurruttava Herraamme hiljaisella sananlukemisella ja rukouksella, ettei yhteys hä-neen jäisi heikoksi. Hänen tuntemisensa edellyttää olemista hänen luonaan. Hänen luonaan selviää se, että vaikka hän auttaa meitä monissa pienissäkin asioissa, hän on varsinaisesti meidän kaikki. Paavali sanoo: *”Kaikki minä voin hänessä, joka minua vahvistaa.” (Fil. 4:13).* Sanasta tien löytää.

Sepän sanat: ”Yksi sinulta puuttuu ja sen mukana kaikki - Kristuksen sisällinen tunto” on useiden ongelma. Sitä ei vain aina nähdä. Silmät eivät aukene.

Kun uskon kautta omistamme, ei omaa vanhurskauttamme, vaan Kristuksen täydellisen vanhurskauden, olemme oppineet tuntemaan häntä. Alastomuutemme on peitetty Kristukseen. Olemme kätkeytyneet häneen. Silmiemme avautumiseen kuuluu silmävoiteen hankkiminen Jeesuksen neuvon mukaan, eli: *”Minä neuvon sinua ostamaan minulta kultaa, tulessa puhdistettua, että rikastuisit, ja valkeat vaatteet, että niihin pukeutuisit eikä alastomuutesi häpeä näkyisi, ja silmävoidetta voidellaksesi silmäsi, että näkisit.”* (Ilm. 3:18). Silloin tuoksumme hyvältä. *”Sillä me olemme Kristuksen tuoksu Jumalalle sekä pelastuvien että kadotukseen joutuvien joukossa: näille tosin kuoleman haju kuolemaksi, mutta noille elämän tuoksu elämäksi. Ja kuka on tällaiseen kelvollinen?”* (2. Kor. 2:15,16).

Vapaus

Muista kuulijani aina tämä: *”Vapauteen Kristus vapautti meidät. Pysykää siis lujina, älkääkään antako uudestaan sitoa itseänne orjuuden ikeeseen.”* (Gal. 5:1). Mitä Jeesus-nimi tarkoittaa? Tätähän se tarkoittaa. *”sinun on annettava hänelle nimi Jeesus, sillä hän on vapahtava kansansa heidän synneistään”* (Matt. 1:21). Jeesus on vapahtaja. Hän on päästänyt meidät synneistämme verellään. Sen tähden olemme puhtaita. Meidät on siirretty hänessä orjuudesta vapauteen. Tämä vapaus on vain harvan omaisuutta. Harva on vapaa ja jatkaa orjuudessa. Kristuksen omat ovat vapauden lapsia. muut ovat syntyneet orjattaresta ja ovat orjia. Iloitsetko sinä täydellisestä vapaudesta ja kiität siitä joka päivä Herraa? Harva kiittää.

Kun elämme vapauden lapsina kasvamme yhä syvemmin Kristukseen, pääsemme myös ikuisiin häihin. Meidät on kaunistettu silloin Kristukselle, kuin morsian sulhaselleen, ja olemme tulleet todella täyteen hänen tuntemisensa tuoksua. Sen saa aikaan verellä pesty puhtautemme. Se avaa ihan tulevaisuuden. Orjuus on poissa. Näyttelemiset ovat loppuneet. Kalvava syyllisyyden kirous on saanut väistyä armon sanan vallatessa sydämet. Se on autuutta. Olemme tulleet porteista sisälle ja saamme syödä elämän puusta. Siellä, perillä näemme hänet kasvoista kasvoihin. *”kun Kristus, meidän elämämme, ilmestyy, silloin tekin hänen kanssaan ilmestytte kirkkaudessa.”* (Kol. 3:4).

”Autuaat ne, jotka pesevät vaatteensa, että heillä olisi valta syödä elämän puusta ja he pääsisivät porteista sisälle kaupunkiin! Ulkopuolella ovat koirat ja velhot ja huorintekijät ja murhaajat ja epäjumalanpalvelijat ja kaikki, jotka valhetta rakastavat ja tekevät.” (Ilm. 22:14,15).

Vaikka koko maailma ja langennut kristillisyys juokseekin noiden ulkopuolelle jäävien perässä, seiskäämme me, Jeesuksen Kristuksen omat, totuuteen vyötettynä ja katse kiinnitettynä häneen, joka on pää, Kristukseen. Hän pitää meistä huolen. Herra siunatkoon sinua, joka kaikessa elät Herralle ja kasvat hänen tuntemisessaan.

”hän nöyryytti itsensä ja oli kuuliainen kuolemaan asti, hamaan ristin kuolemaan asti. Sen tähden onkin Jumala hänet korkealle korottanut ja antanut hänelle nimen, kaikkia muita nimiä korkeamman, niin että kaikkien polvien pitää Jeesuksen nimeen notkistuman, sekä niitten, jotka taivaissa ovat, että niitten, jotka maan päällä ovat, ja niitten, jotka maan alla ovat, ja jokaisen kielen pitää tunnustaman Isän Jumalan kunniaksi, että Jeesus Kristus on Herra.” (Fil. 2:8–11).

Aamen.